

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce: **N.D.K.**, nar. XX, st. příslušník V. socialistické republiky, bytem XX, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem AK Čechovský & Václavek, s.r.o., Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2013 č. j. CPR-7615/ČJ-2013-930310-V243,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 8. 8. 2013, č. j. CPR-7615/ČJ-2013-930310-V243, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jako opožděně podané odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 15. 4. 2013, č. j. KRPL-118555/ČJ-2012-180020-SV. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění v délce 3 let podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Žalobce namítal, že i v případě zamítnutí odvolání jako opožděného podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, měl žalovaný zkoumat, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení, nebo pro vydání nového rozhodnutí. V tomto směru je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, žalovaný uvedl pouze stručné a formalistické konstatování o tom, že takové předpoklady nebyly dány, aniž by se otázkou zákonnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně věcně zabýval. Žalobce je přitom přesvědčen, že důvody pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení dány

byly. V další části žaloby potom žalobce podrobně rozváděl, jakých vad řízení se správní orgán I. stupně při vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dopustil, jakým způsobem porušil zákon o pobytu cizinců. Podle žalobce žalovaný pochybil, pokud prohlásil prvostupňové rozhodnutí za vydané v souladu se zákonem, porušil své povinnosti stanovené v § 92 odst. 1 správního řádu, když nenapravil nezákonnost, které se v řízení dopustil prvoinstanční orgán. Z uvedeného důvodu navrhoval žalobce zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost a požadoval náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobce podal opožděné odvolání společně s žádostí o prominutí zmeškání lhůty, tomuto návrhu však vyhověno nebylo. Žalovaný po posouzení důvodů žádosti o prominutí zmeškání lhůty rozhodoval podle § 92 odst. 1 správního řádu a odvolání jako opožděné zamítnul. Rozhodnutí tak nabylo právní moci dne 9. 8. 2013. Jelikož podle žalovaného žalobce nevyčerpal v řízení před správním orgánem řádné opravné prostředky, je žaloba podle § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nepřipustná. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu odmítnul dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s..

Z předloženého spisového materiálu soud ověřil, že rozhodnutím ze dne 15. 4. 2013, č. j. KRPL-118555/ČJ-2012-180022-SV, žalobci osobně doručeným dne 18. 4. 2013, bylo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o jeho správním vyhoštění. Dne 7. 5. 2013 podal žalobce proti tomuto rozhodnutí prostřednictvím právního zástupce odvolání, které spojil se žádostí o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání.

Žádosti nebylo vyhověno rozhodnutím ze dne 29. 5. 2013, č. j. KRPL-118555/ČJ-2012-180022-SV, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 8. 2013, CPR-7615-1/ČJ-2013-930310-V243.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 8. 8. 2013 pak žalovaný zamítnul odvolání žalobce podané dne 7. 5. 2013 jako opožděné podle § 92 odst. 1 správního řádu. V odůvodnění svého rozhodnutí se žalovaný zabýval doručením prvostupňového rozhodnutí, shrnul, že žádosti žalobce o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání ve smyslu § 41 správního řádu nebylo pravomocně vyhověno, odvolací lhůta 5 dnů dle § 169 odst. 5 zákona o pobytu cizinců uplynula dne 23. 4. 2013, a proto je odvolání podané žalobcem k poštovní přepravě dne 7. 5. 2013 opožděné. Žalovaný zároveň konstatoval, že v souladu s ustanovením § 92 odst. 1 správního řádu přezkoumal obsah podaného odvolání a dospěl k závěru, že zde nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení, ani pro vydání nového rozhodnutí. Uvedl, že napadené rozhodnutí a řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo, přezkoumal, zda nebylo vydáno v rozporu se správními předpisy a neshledal pochybení. Rovněž uvedl, že věcnými námitkami uvedenými v odvolání se nezabýval, aby rozhodnutí neučinil vnitřně rozporným.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

K projednání žaloby soud nařídil ústní jednání, žalovaný se k jednání neodstavil, ačkoli byl k jednání řádně předvolán, lhůta k přípravě jednání byla zachována, soud proto žalobu projednal v nepřítomnosti žalovaného. Při ústním jednání žalobce setrval na podané žalobě, zdůraznil, že napadené rozhodnutí je nezákonné ze tří důvodů. Za prvé pro nesprávně hodnocenou otázku opožděnosti odvolání, kdy žalobce lékařskou zprávou, jejíž pravost správní orgány nezpochybnily, prokázal, že onemocněl a nemohl z objektivních důvodů podat odvolání včas. Za druhé pro nesprávný závěr o tom, že nejsou dány důvody pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení či pro nařízení obnovy. Nakonec nebyla správně zhodnocena otázka přiměřenosti rozhodnutí. Rozhodnutí o správním vyhoštění je nepřiměřené, neboť žalobce má na území ČR vybudováno rodinné a sociální zázemí, z hlediska těchto skutečností se žalovaným prvostupňovým rozhodnutím nezabýval. Žalobce setrval na svém návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí, požadoval náhradu nákladů řízení, jejichž výši byl připraven soudu dodatečně vyčíslit a prokázat. Po provedeném ústním jednání dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce pro opožděnost dle § 92 odst. 1 správního řádu. Vzhledem k námitce obsažené ve vyjádření žalovaného soud uvádí, že i rozhodnutí odvolacího správního orgánu, kterým je pro opožděnost zamítnuto odvolání, lze napadnout správní žalobou dle § 65 a násl. s. ř. s., kterou soud (při splnění zákonných podmínek) projedná bez ohledu na to, že odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí bylo opožděné a odvolací námitky nebyly meritorně posouzeny.

Podle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu *opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřípustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.*

Postupem odvolacího orgánu podle shora cit. ustanovení a obsahem odůvodnění jeho rozhodnutí se již zabývala judikatura krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 30. 11. 2012, č. j. 11 Ca 334/2009-32, publ. na www.nssoud.cz, v tomto směru uvedl: „Smyslem a cílem ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu není to, aby správní orgán v každém případě opožděně podaného odvolání rozsáhle odůvodňoval, že nebyly zjištěny podmínky pro přezkum rozhodnutí, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Je jistě povinností správních orgánů zabývat se těmito otázkami, postačí však vyjádření o tom, zda byly podmínky pro přezkum (obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí) shledány či nikoliv.“ Nejvyšší správní soud pak v rozsudku ze dne 1. 3. 2013, č. j. 9 As 172/2013- 32, všechny dostupné na www.nssoud.cz, rovněž dospěl k závěru, že: „Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované nezpůsobuje skutečnost, že v něm žalovaná blíže neodůvodnila, proč dospěla k vyjádřenému závěru, že nejsou dány předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí.“

Veden těmito závěry soud konstatuje, že námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného není důvodná. Rozhodnutí odvolacího orgánu vydané podle § 92 odst. 1 správního řádu je rozhodnutím procesním, jehož podstatou je konstatování opožděnosti (případně nepřípustnosti) odvolání, aniž by z hlediska odvolacích námitek byla zkoumání a hodnocena věcná a právní stránka rozhodnutí, vůči němuž odvolání směřovalo. Skutková zjištění a právní hodnocení opožděnosti (či nepřípustnosti) odvolání pak musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Účastníku správního řízení se dostane soudně přezkoumatelného rozhodnutí správního orgánu v otázce opožděnosti odvolání. Teprve následně, nabylo-li rozhodnutí právní moci, správní orgán zkoumá, zda nejsou předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, obnovu řízení, vydání nového rozhodnutí. Výsledek tohoto zkoumání však nemá na zákonnost výroku rozhodnutí, jímž se zamítá odvolání dle § 92 odst. 1 správního řádu vliv, nejde o předmět soudního řízení týkajícího se rozhodnutí o zamítnutí odvolání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 3 As 2/2008-152).

Přezkoumatelného závěru ze strany žalovaného se žalobci v napadeném rozhodnutí dostalo ohledně posouzení otázky včasnosti, resp. opožděnosti jeho odvolání ze dne 7. 5. 2013, jež byla podstatou rozhodnutí žalovaného. Právě a jedině tato otázka může být předmětem soudního přezkumu žalobou napadeného, svou povahou procesního správního rozhodnutí. K posouzení této zásadní otázky žalobce v zákonné lhůtě dvou měsíců dle § 72 odst. 1 s. ř. s. žádné skutkové ani právní výhrady nevznesl. Namítal-li žalobce až při ústním jednání, že žalovaný nesprávně posoudil otázku opožděnosti odvolání, neboť nesprávně posoudil žalobcovu žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání s tím, že lékařskou zprávou byla objektivně doložena žalobcová nemožnost odvolání podat včas, učinil tak po lhůtě pro rozšíření žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. a soud k pozdě uplatněnému žalobnímu bodu směřujícímu do závěru žalovaného o opožděnosti žaloby nemohl s ohledem na koncentrační zásadu, kterou je správní soudnictví ovládáno, přihlédnout.

Jestliže poté žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vydaného dle § 92 odst. 1 správního řádu stručně uvedl, že podmínky pro přezkoumání prvostupňového rozhodnutí, ani obnovu řízení ani vydání nového rozhodnutí neshledal, zcela to smyslu cit. ustanovení postačuje, jak soud odkazem a citací relevantní judikatury vysvětlil.

Judikatura správních soudů konstantně vychází z toho, že procesní rozhodnutí dle § 92 odst. 1 správního řádu soud přezkoumává jedině z toho hlediska, zda bylo odvolání podáno včas či nikoli, a v závěrech, zda jsou dány předpoklady pro přezkum v přezkumném správním řízení, rozhodnutí správního orgánu přezkumu ze strany soudu nepodléhá, neboť na využití tohoto prostředku dozorčího práva nemá zásadně účastník správního řízení nárok.

Včas uplatněné žalobní námitky směřují právě a jedině do závěru žalovaného, že neshledal důvody pro přezkoumání prvostupňového rozhodnutí v řízení přezkumném. V tomto směru však soud napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumat nemůže. Jak již bylo řečeno, tato otázka předmětem procesního rozhodnutí vydaného dle § 92 odst. 1 správního řádu nebyla. Žalobce tímto způsobem nemůže docílit věcného přezkoumání svých výhrad

proti uložení správního vyhoštění, včetně jeho nepřiměřenosti, kterému se nebránil včas podaným odvoláním.

Z uvedených důvodů soud posoudil žalobu jako nedůvodnou a zamítl ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 25. října 2013.

Mgr. Lucie Trejbalová,
Samosoudkyně